

Arrest

nr. 279 661 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Ebolowa (Kameroen) op X.

Op 28 april 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als dochter van mevr. N. M. M. (Belgische nationaliteit). Op 9 oktober 2020 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 9 december 2020 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat bij arrest nr. 251 461 van 23 maart 2021 werd verworpen.

Op 21 december 2021 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 16 juni 2022 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid 9ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2021 werd ingediend door:

Naam: E. Voorna(a)m(en): D. P. E. Nationaliteit: Kameroen
Geboortedatum: X Geboorteplaats: Ebolowa R.R.: (...)
Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar moeder, de genaamde M. M. N. (RR. (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Art 40bis, §2, eerste lid, 3° bevat het volgende: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene een oud attest van het OCMW Gent dd. 08.05.2020 dat betrokkene tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steun van het OCMW genoten heeft. Van de referentiepersoon wordt opnieuw geen attest voorgelegd.

Verder ook opnieuw dezelfde stortingsbewijzen via Travelex NV’ voor de periode van 18.05.2012 - 02.04.2019, gericht aan A. E. M., M. (overeenkomstig de verklaringen van de referentiepersoon, de grootmoeder van betrokkene).

Uit de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

Uit de voorgelegde bewijzen van Travelex NV blijkt er geld te zijn overgemaakt aan de vermoedelijke grootmoeder van betrokkene, nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat dit geld bestemd was voor betrokkene zelf. Betrokkene was vanaf 16.04.2013 meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine het geld wel degelijk aan haar persoonlijk kon worden doorgestuurd, wat niet blijkt uit de overlegde stukken.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond/bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een Belg overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet verwerven. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster dient te worden afgewezen.

Verzoekster heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan.

Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoekster heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoekster een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoekster aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoekster geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon en er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haarzelf en de referentiepersoon.

Dat verzoekster gedomicilieerd is op het adres van haar moeder en geen eigen inkomsten heeft, zodat zonder enige twijfel kan aangenomen worden dat verzoekster op heden nog steeds ten laste is van de referentiepersoon.

Ook in de periode 2012 – 2017 (en dus voor zij naar België kwam als student) was verzoekster financieel afhankelijk van haar moeder die daartoe op regelmatige basis geld verzond naar haar grootmoeder, Mevrouw M. A. (zie verzendbewijzen Travelex).

In Kameroen is men immers pas op 21 jarige leeftijd meerderjarig en kan men bovendien – ook wanneer men reeds meerderjarig is – pas een bankrekening openen wanneer men kan aantonen dat men een vast inkomen heeft.

Verzoekster, die op het ogenblik dat haar moeder geld begon over te maken, nog minderjarig was, kon dan ook aanvankelijk geen geld in ontvangst nemen.

Pas nadat zij meerderjarig was, kon zij in theorie een bankrekening openen, doch omdat zij student was en geen vaste inkomsten had, was dit niet mogelijk.

Om die reden en ook omwille van het feit dat verzoeksters grootmoeder voor verzoekster zorgde nadat haar moeder naar België was verhuisd, werd door de referentiepersoon geld overgemaakt aan de grootmoeder, die alle studiekosten (inschrijvingsgelden, boeken, kot) voor verzoekster betaalde en haar bovendien ook zakgeld gaf.

Dat verzoekster grootmoeder inderdaad alle studiekosten van verzoekster op zich nam, blijkt overigens uit de voorgelegde betalingsbewijzen waaruit blijkt dat verzoeksters grootmoeder het kot van verzoekster betaalde evenals de schoolkosten.

Verzoekster grootmoeder heeft ten overvloede ook nog een verklaring voorgelegd waarin zij bevestigt dat zij verzoekster onderhield met het geld van de referentiepersoon.

Verzoekster werd dan ook volledig onderhouden door haar moeder, die ook al haar schoolkosten en kosten van kot op zich nam. Alleen gebeurden de betalingen via de grootmoeder, doch verzoekster was wel degelijk de begunstigde.

Dat het dan ook ten zeerste onredelijk is van verweerder om te poneren dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar moeder niet zou zijn aangetoond louter en alleen omwille van het gegeven dat verzoeksters moeder het geld ten behoeve van verzoekster aan haar grootmoeder stuurde.

Bovendien stelt zich de vraag hoe verzoeksters grootmoeder, die een eenvoudige oude vrouw is zonder vast inkomen, de kosten van scholing en het kot van verzoekster op zich zou kunnen nemen zonder dat zij hiervoor financiële steun kreeg van de referentiepersoon.

Verzoeksters grootmoeder slaagt er zelf ternauwernood in om te kunnen overleven, laat staan dat zij de hogere studiekosten van verzoekster daarbovenop op zich zou kunnen nemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook geheel onredelijk is en een schending behelst van het redelijkheidsbeginsel.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Ook de bewering in de bestreden beslissing dat verzoekster niet zou aantonen dat zij op heden ten laste zou zijn van haar Belgische moeder, kan geenszins worden weerhouden nu duidelijk blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft en zij inwoont bij haar moeder, zodat zij uiteraard ten laste worden genomen door de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet”, T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Verzoekster heeft dan wel degelijk aangetoond dat zij ten laste was en is van haar Belgische moeder en dan ook financieel en/of materiaal afhankelijk was van haar.

Dat conform artikel 40ter juncto 40bis §2, 3° Vw. als familielid van een Belg worden beschouwd, hun bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn.

Dat overeenkomstig art. 50, §2, 7° van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

(...) 7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”*

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 3° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat zij ten laste was en is van haar moeder.

Dat in casu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat zij reeds ten laste was van haar moeder op het ogenblik dat zij nog in Kameroen verbleef en haar moeder daarnaast ook al haar studies en kot betaalde.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoekster voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissingen foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhouden van artikel 40ter, artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing bovendien een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder, noch de gemeente enig bijkomend document aan verzoekster hebben opgevraagd.

Indien verweerder van oordeel was dat de voorgelegde documenten niet voldoende waren en verzoekster bijkomende bewijzen diende voor te leggen, diende verweerder verzoekster hieromtrent te interpellieren.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoekster dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Verweerder heeft immers nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster onomstootbaar heeft aangetoond dat zij onvermogen was in Kameroen en zij leefde en studeerde van het geld dat haar moeder haar overmaakte via haar

grootmoeder, zodat genoegzaam werd bewezen dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was van haar Belgische moeder.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat conform de wettelijke bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van de verzoekende partij zal dekken. De verzoekende partij stelt dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is. Zij stelt op heden nog steeds ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verzoekende partij stelt verder dat men in Kameroen pas op 21 jarige leeftijd meerderjarig is en men bovendien – ook wanneer men reeds meerderjarig is – pas een bankrekening kan openen wanneer men kan aantonen dat men een vast inkomen heeft. Dit was voor haar dan ook niet mogelijk. Volgens de verzoekende partij werd door de referentiepersoon geld overgemaakt aan haar grootmoeder om die reden, en ook omdat haar grootmoeder voor haar zorgde nadat haar moeder naar België was verhuisd. Volgens de verzoekende partij betaalde zij alle studiekosten (inschrijvingsgelden, boeken, kot) en gaf zij haar zakgeld. Dit blijkt volgens de verzoekende partij uit de betalingsbewijzen. Zij tonen volgens de verzoekende partij aan dat haar grootmoeder haar kot en schoolkosten betaalde. Verder heeft haar grootmoeder volgens de verzoekende partij ook nog een verklaring voorgelegd waarin zij

bevestigt dat zij de verzoekende partij onderhield met het geld van de referentiepersoon. Volgens de verzoekende partij is het onredelijk van de verwerende partij om te poneren dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet zou zijn aangetoond louter en alleen omwille van het gegeven dat haar moeder het geld ten behoeve van de verzoekende partij aan haar grootmoeder stuurde. Bovendien stelt zich volgens de verzoekende partij de vraag hoe haar grootmoeder, die een eenvoudige oude vrouw is zonder vast inkomen, de kosten van scholing en het kot op zich zou kunnen nemen zonder dat zij hiervoor financiële steun kreeg van de referentiepersoon. Haar grootmoeder slaagt er volgens de verzoekende partij zelf ternauwernood in om te kunnen overleven, laat staan dat zij de hogere studiekosten daarbovenop op zich zou kunnen nemen. De verzoekende partij stelt ook dat de verwerende partij bij haar informatie had moeten opvragen of haar had moeten horen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat conform de toepasselijke wettelijke bepalingen, de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van de verzoekende partij zal dekken, kan zij wel gevolgd worden, maar de verzoekende partij gaat er aan voorbij dat dit niet de enige voorwaarden zijn.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond/bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.”*

De argumentatie van de verzoekende partij dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering beschikt doet niet ter zake, aangezien in casu wordt geconcludeerd dat zij niet heeft aangetoond dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat van haar niet kon worden verwacht dat zij aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was, kan zij niet worden gevolgd.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Deze bepaling refereert uitdrukkelijk naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn (...), beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

Uit de samenlezing van artikel 40ter § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te voldoen.

De verzoekende partij, die meer dan 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de Belg, haar moeder.

Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij de leeftijd van 21 jaar had bereikt op het moment van het indienen van haar aanvraag.

Opdat kan worden aanvaard dat de verzoekende partij ten laste is van haar Belgische moeder dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dienaangaande kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest 'Jia', waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014 blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen aldus niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekende partij om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen, heeft verweerder immers een interpretatie gegeven aan het begrip 'ten laste' dat in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat "[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt geenszins dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde zou toevoegen aan de wettelijke bepalingen inzake het ten laste zijn terzake.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing op concrete wijze waarom zij van oordeel is dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde informatie niet blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

“Om dit aan te tonen legt betrokkene een oud attest van het OCMW Gent dd. 08.05.2020 dat betrokkene tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steun van het OCMW genoten heeft. Van de referentiepersoon wordt opnieuw geen attest voorgelegd.

Verder ook opnieuw dezelfde stortingsbewijzen via Travelex NV' voor de periode van 18.05.2012 - 02.04.2019, gericht aan A. E. M., M. (overeenkomstig de verklaringen van de referentiepersoon, de grootmoeder van betrokkene).

Uit de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

Uit de voorgelegde bewijzen van Travelex NV blijkt er geld te zijn overgemaakt aan de vermoedelijke grootmoeder van betrokkene, nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat dit geld bestemd was voor betrokkene zelf. Betrokkene was vanaf 16.04.2013 meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine het geld wel degelijk aan haar persoonlijk kon worden doorgestuurd, wat niet blijkt uit de overlegde stukken.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op heden financieel en/of materieel ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond/bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

De verzoekende partij herhaalt in wezen de elementen die zij aan de verwerende partij heeft voorgelegd en stelt dat het volgens haar onredelijk is van de verwerende partij om te poneren dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder niet zou zijn aangetoond louter en alleen omwille van het gegeven dat haar moeder het geld ten behoeve van de verzoekende partij aan haar grootmoeder stuurde.

De verzoekende partij betwist niet dat zij sedert 16 april 2013 meerderjarig was. Zij poneert echter dat de leeftijd voor de meerderjarigheid in Kameroen 21 jaar is en dat zelfs een meerderjarige geen bankrekening kan openen zonder over een vast inkomen te beschikken.

Waar de verzoekende partij poneert dat men in Kameroen pas op 21 jarige leeftijd meerderjarig is en men bovendien – ook wanneer men reeds meerderjarig is – pas een bankrekening kan openen wanneer men kan aantonen dat men een vast inkomen heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij niet door het minste begin van bewijs staft. Deze blote beweringen zijn onvoldoende om de onwettigheid van de bestreden beslissing vast te stellen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beslissing van het bestuur kennelijk onredelijk is.

Voorts betwist de verzoekende partij dat ze ook op heden niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar moeder. Aangezien de verzoekende partij er niet slaagt aan te tonen dat zij reeds in het verleden ten laste was van haar Belgische moeder, dient deze kritiek niet verder onderzocht te worden. Het motief dat zij niet heeft aangetoond in het verleden ten laste zijn geweest in haar land van herkomst volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Zij is van oordeel dat indien verweerder van oordeel was dat de voorgelegde documenten niet voldoende waren, hij haar bijkomende bewijzen had moeten opvragen.

De Raad stelt verder vast dat het de verzoekende partij zelf is die een aanvraag indiende, en de verantwoordelijkheid voor het bijbrengen van alle noodzakelijke informatie dan ook bij haarzelf ligt. Zij kan de verwerende partij daarom niet verwijten geen extra documenten bij haar opgevraagd te hebben.

Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat de verwerende partij haar had moeten horen. Zij heeft immers ruimschoots in het kader van haar aanvraag de kans gekregen alle volgens haar relevante informatie aan het bestuur over te maken en haar mening te kennen te geven. Een schending van de hoorplicht is dan ook niet aan de orde. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de dochter van de Belgische referentiepersoon en woonde in Kameroen ononderbroken samen met haar moeder. Ook thans woont zij samen met haar Belgische moeder. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster heeft in Kameroen steeds samengewoond met haar moeder en woont thans ook bij haar moeder die haar volledig onderhoudt. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van

het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar haar moeder in België verblijft en zij ten laste is van haar moeder, zodat zij er in Kameroen geenszins zal in slagen alleen te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoekster heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoekster enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing een “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” betreft. De bestreden beslissing bevat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar tweede middel voorhoudt, dan ook geen verwijderingsmaatregel. Daarom kan de bestreden beslissing ook geen schending van enig privé- of familieleven tot gevolg hebben, want zij heeft niet tot gevolg dat een eventueel privé- of familieleven wordt afgebroken omdat de verzoekende partij het grondgebied zou moeten verlaten. Het tweede middel is om die reden niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU